

Seni Yazmaya Doymuyor Kalem

– Alaca · 29 Temmuz 2017

Bir şarkısın dilime doladığım,
Lirik şiirsin gönül sayfamda.
En çok yaz yağmurlarını severdim,
Sırılsıklam ederdi sevgiye susamış
Çorak bedenlerimizi.
Yokluğunda hüzün çöküyor bazen,
Kanadı kırılıyor kuşun.
Varlığını düşündükçe, yeniden havalanıyor
Şehrimin semalarında;
Hüzün ve sevinç, yer ile gök arasında
Pike yapıyor sevda kuşu.
İlla da mutluluk ağır basıyor,
Çünkü biliyorum uzaklardan,
Gözlerinin içi gülüyor bana.

Ben doyamadım sana,
Yazmaya doymuyor kalem,
Ruhunu keşfettim, bilmesin seni âlem.
Herkes sıradan bilsin,
Gerçek seni bir ben,
Bir de Yaratan bilsin.
Saklı bir define gibi kal denizimde,
Dayanılmaz o kokun,
Bir ömür dursun genzimde.

Nazenin yürümenden
İncinmez kaldırımlar.
İsmi andığım vakit,
Beynimde çakıyor yıldırımlar.
Eski bir madeni işledin sen gülüm,
Kırdın paslı zincirlerimi bir bir
Uyuyan volkanı ateşledin sen gülüm.

Ey bağrımda açan son gülüm!
Zamansız, mekânsız, sınırsız

Bir nefes kadar yakınsın bana,
Gönül kapılarım ardına dek açık sana.
Hangi kapıdan istiyorsan oradan gir,
Gir de sevda şairinin gönül aynasında,
Işıldayan ay yüzünü gör;
Gör de kollarınla,
Sımsıkı sar gülüm!

29.07.2017

Muhittin Alaca